Cununa pierdută

Cununa pierdută

„Astfel alergaţi, ca să câştigaţi. Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veştejeşte, iar noi, una care nu se veştejeşte". (1 Corinteni 9.24, 25)

Am avut ocazia să cunosc un tânăr zelos pentru onoarea lui Dumnezeii pe pământ şi înflăcărat pentru mântuirea sufletelor. Totuşi, interesele tinerei sale familii şi succesele în lume ca om de afaceri i-au deturnat treptat atenţia de la lucrurile Domnului, îndreptându-i-o spre interesele sale mondene. Deseori, când cei cu care avea obiceiul să se adune se bucurau împreună de comuniunea creştină în adunare sau se întreţineau cu lucrurile lui Dumnezeu, el rămânea acasă, ocupat cu cărţile sale de comerţ şi cu conturile sale sau punând în ordine problemele de a doua zi.

Aceasta a durat mulţi ani, dar nu fără avertismentele Domnului şi fără încurajare din partea fraţilor săi.

Atingând vârsta de patruzeci de ani, a fost lovit de o boală la plămâni, dar era atât de absorbit de afacerile lui, încât nu s-a retras decât în stare de completă epuizare. Abia atunci a început să reflecteze la păcatele şi la nebunia lui.

Nu numai o dată, fiind numai eu cu el în ultimele zile ale vieţii sale, l-am auzit strigând:

* * *

„Cât am fost de; imprudent şi de răzvrătit, neglijând lucrurile lui Dumnezeu, preferând ceea ce consideram ca o datorie faţă de familie şi faţă de societate, şi nu comuniunea în casa lui Dumnezeu! Cu toate că purtarea mea în faţa oamenilor a fost ireproşabilă, toată această perioadă din viaţă mea a fost un timp pierdut.

Ar fi fost mai bine dacă aceşti ani nu mi-ar fi fost niciodată acordaţi, pentru că i-am folosit pentru mine însumi; şi nu pentru Domnul. Am avut pe inimă interesele mele, şi nu pe cele ale Domnului Isus. Voi fi acoperit de ruşine la venirea Sa. Nu am împlinit cuvântul: „Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El; ca dacă Se va arăta El: noi să avem îndrazneala şi să nu fim daţi de ruşine dinaintea Lui la venirea Sa" (1 Ioan 2.28). Îmi voi pleca fruntea, nu mi-o voi ridica, în prezenţa Sa, pentru că I-am luat bucuria pe care ar fi avut-o să-mi spună: «Bine, rob bun şi credincios» (Matei 25.21,23). Cum ar putea să-mi spună aceasta, dacă eu I-am fost atât de necredincios?

Ce pierdere pentru mine în împărăţia Sa, la venirea Domnului Isus (Luca 19.15)! În acea zi fericită îi voi vedea pe alţii înaintând şi primind o cunună ca recompensă pentru credincioşia cu care au slujit Domnului în timpul vieţii lor, aici, jos, dar eu nu voi primi nici una; am permis ca acest secol prezent să mi-o răpească. Fără nici o îndoială, mă voi bucura să-i văd pe alţii primind ceea ce eu am pierdut prin necredincioşia mea (Apocalipsa 3.11), dar eu nu mai pot regăsi aceasta. Sunt recunoscător să ştiu că sunt salvat prin moartea Domnului Hristos şi că voi face parte dintre acei privilegiaţi care vor înconjura tronul Său în glorie şi vor cânta frumosul, cântec «Vrednic eşti» (Apocalipsa 5,9), dar unde va fi răsplata slujirii mele pentru Domnul în această lume? Nu voi avea nici una. Cuvântul Sau îmi spune: „Dacă îmi sluşeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Şi, dacă cineva îmi sluşeşte, Tatăl îl va onora" (Ioan 12.26). Mi-am pierdut cununa. Oh! Cât am fost de absurd când am acceptat un asemenea schimb, să neglijez lucrurile eterne în favoarea celor ale lumii care piere şi pe care în curând o voi părăsi! L-am necinstit pe Domnul Isus care m-a cumpărat cu preţul propriului Său sânge...

Ce deosebită a fost comportarea mea de cea a apostolului Pavel, cel care evalua ca o pierdere lucrurile care păreau câştig aici jos: «Socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespus de mari a cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate şi le socotesc ca fiind gunoi, ca să câştig pe Hristos» (Filipeni 3.8). Ah!, sigur, mersul meu în timpul vieţii nu are nimic comun cu cel al lui Pavel şi nici nu voi avea în ziua aceea o parte asemănătoare cu a lui. Când a părăsit această lume, el a putut spune: «M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credinţa; de acum îmi este pusă înainte cununa dreptăţii, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea» (2 Timotei 4.7,8).

Dar eu, în loc să fi luptat lupta cea bună, am adunat lucrurile acestei lumi, am căutat să-mi îmbogăţesc familia şi să mă simt bine pe această scenă unde Domnul şi Stăpânul meu a fost crucificat. Iată de ce, în loc să-mi termin alergarea cu bucurie, sunt scos la mijlocul zilelor mele, plin de durere şi de regrete. Nici nu am păzit credinţa, fiind atât de necredincios, nici nu am ascultat de glasul Domnului Isus care a spus: «Dacă îmi sluşeşte cineva, să Mă urmeze» (Ioan 12.26). Nu L-am urmat pe Domnul Hristos în această lume; pentru mine nu este rezervată «cununa dreptăţii». Eu nu «iubesc arătarea Sa» (2 Timotei 4.8); timpul de a-I sluji a trecut de acum pentru totdeauna. Domnul, în marea Sa milă, mă va lua de pe acest pământ, pentru că ştie că, cu cât stau mai mult aici, cu atât mai mult mă voi cufunda în lucrurile acestei lumi. Recunosc în aceasta bunătatea şi dragostea Lui şi accept disciplina cu recunoştinţă, pentru că vine din mâna Sa.

O, permite-mi să te încurajez să foloseşti cu credincioşie toate clipele care îţi sunt dăruite în această lume şi tot ce ai pentru Domnul Hristos şi pentru sfinţii Săi! Fie pierderea mea un câştig pentru tine şi voi avea fericirea să văd că în acea zi vei avea o intrare bogată în împărăţia eternă a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Ce fericit voi fi să te văd primind din mâinile Sale cununa ta şi locul tău de onoare în glorie, în timp ce eu mă voi mulţumi cu o poziţie mult mai joasă, deoarece am trăit pentru mine şi nu pentru Acela care a murit şi a înviat pentru mine."

* * *

Nu puteam să răspund nimic la aceasta, pentru că ştiam că acesta era adevărul: el nu luase parte duminica la adunările copiilor lui Dumnezeu şi dacă totuşi asistase, a făcut aceasta de formă şi cu răceală, fără bucurie în suflet şi fară nici un folos pentru ceilalţi; eram deci fericit să ascult această plină şi frumoasă mărturisire înainte de a părăsi această lume. Ea a avut efect asupra sufletului meu, deoarece, când am fost tentat să lipsesc de la adunările celor care-L iubesc şi-L urmează pe Domnul sau să slăbesc în ce priveşte despărţirea de lume, îmi aminteam de „CUNUNA PIERDUTĂ" şi aceasta m-a ajutat să evit multe piedici.

Noaptea în care a murit prietenul meu a fost solemnă. Erau în cameră doi sau trei credincioşi când, cu câteva clipe înainte de plecarea lui, s-a aşezat pe pat şi, ridicând mâinile într-un gest de surpriză şi de bucurie, a spus: „Domnul Isus va părăsi tronul Tatălui Său şi va veni pe nori să-Şi răpească sfinţii la întâlnirea cu ei în văzduh! Vegheaţi! Oh, nu 'dormiţi!" Atunci s-a lăsat din nou pe pernă şi a expirat.

Mărturia sa a fost solemnă, nu numai în ce priveşte venirea Domnului Isus pentru a-Şi lua Adunarea, ci şi în ce priveşte credincioşia faţă de El în timpul absenţei Sale. Ea ne arată şi marea dorinţă a acestui frate de a nu sfârşi ca el, ci des a fi găsiţi treji şi cumpătaţi.

Acum nu este timpul de noi descoperiri, ci de a crede revelaţia scrisă şi inspirată de Dumnezeu. Când obosim din punct de vedere spiritual şi simţim că atenţia noastră slăbeşte, să ne amintim şi de cuvintele acestui muribund. Ele ne vor fi utile pentru a ne elibera picioarele din plasă şi pentru a urma cu răbdare alergarea care ne stă înainte, privind la Domnul Isus (Evrei 12.1).

Să preţuim tot ce poate să ne ajute la aceasta, într-un timp în care totul este calculat ca să ne îngreuneze şi să ne descurajeze, ascunzându-ne din vedere ziua gloriei! Mulţi dintre aceia care ştiu că au viaţa eternă în Domnul Hristos, ca acest tânăr, se lasă înşelaţi de lucrurile de pe pământ şi îşi imaginează că vor putea să se bucure de două lumi, cea de sus şi cea de jos, ca şi cum Domnul Isus n-ar fi fost respins şi răstignit aici, jos. Mântuirea noastră nu depinde de meritele noastre, ci de ceea ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru noi, pentru că nimic nu este mai clar revelat în Scriptură ca mântuirea prin har, prin credinţă, care este „dărui lui Dumnezeu" (Efeseni 2.8).

El ne-a mântuit, ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după planul Său şi prin harul care ne-a fost dat în Domnul Isus Hristos. Dar tot clar este arătat în Evanghelie că aceia care sunt mântuiţi pot, prin nepăsarea în mersul lor, să devină orbi, uitând de curăţirea păcatelor lor de altă dată (2 Petru 1.9), incapabili să privească fie în urmă, la cruce, fie înainte spre deplina posesie a privilegiilor lor. Aceste suflete au o mare pierdere atât în lumea aceasta cât şi în glorie (1 Corinteni 3.13fel5). În Cuvântul lui Dumnezeu este deseori repetat că Domnul Isus va da, în acea zi, tuturor răscumpăraţilor Săi diferite poziţii în împărăţie, după lucrările lor; „Cine seamănă cu zgârcenie va şi secera eu zgârcenie; şi cine seamănă cu binecuvântări va şi secera cu binecuvântări" (2 Corinteni 9.6).

Unii îşi vor vedea lucrarea arsă şi ei înşişi vor fi mântuiţi ca prin foc (1 Corinteni 3.15); alţii „vor avea o ntrare bogată în împărăţia eternă a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos". Piatra albă, numele nou, mana ascunsă sunt tot atâtea manifestări de favoare pentru cei care au fost credincioşi Domnului Isus pe pământ, în timpul când El a fost respins.

Ce gând dureros că cei care sunt legaţi de un Hristos înviat în glorie, la dreapta lui Dumnezeu, pot să caute să-şi placă lor înşişi într-o lume în care El a fost dispreţuit şi respins şi nu-L aşteaptă pe Cel care va veni! Încă puţin, foarte puţin timp, şi Cel ce vine va veni şi noi îi vom vedea faţa şi vom fi pentru totdeauna cu El!,

„De aceea, fraţii mei preaiubiţi, fiţi tari, neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul" (1 Corinteni 15.58).

Scump cititor, nu-ţi pierde cununa!

* * *

Dumnezeu îţi cunoaşte trecutul; dă-I Lui prezentul; El Se va ocupa de viitorul tău. (E. M.)

Domnul Isus Hristos este:

- Cuvântul care trebuie vorbit;

- Adevărul care trebuie proclamat;

- Drumul care trebuie urmat;

- Lumina care trebuie arătată;

- Viaţa care trebuie trăită;

- Bucuria care trebuie împărtăşită. (L. F.)

clickbible.org